

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **M. S.**, státní příslušnost Ukrajina, v České republice pobytem P., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM (dále jen **MV**), v řízení o žalobě ze dne 28.5.2014 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2014 č.j. **X o udělení mezinárodní ochrany**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

*Včasnou žalobou ze dne 28.5.2014 s připojenou kopií napadeného rozhodnutí se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24.4.2014 č.j. X, E.č.: X, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti tak, že žádost o mezinárodní ochranu je nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **Nařízení**) je Polská republika s odůvodněním, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že byl dne 11.3.2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky (dále jen **ČR**), držitelem platného národního dlouhodobého víza č. 003215002 vydaného dne 27.3.2013 Polskou republikou (dále jen **Polsko**) v Kijowe s platností ode dne 8.4.2013 do dne 15.3.2014 s vícenásobným vstupem a počtem pobytu 342 dní, tudíž je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení, proto správní orgán požádal dne 28.3.2014 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR a dne 18.4.2014 obdržel správní orgán informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení předmětné žádosti, proto je Polsko povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.*

V žalobě napadenému rozhodnutí žalobce vytýká, že žalovaný nesprávným způsobem zjistil a hodnotil skutkový stav, v důsledku čehož došlo k nesprávnému právnímu posouzení věci, jakož i k nesprávné aplikaci zákonných ustanovení zákona. Žalobce spatřuje žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen *s.ř.s.*) v pochybení žalovaného správního orgánu v následujícím směru: *porušení § 2 odst. 1 správního řádu* (zákon č. 500/2004 Sb.), když správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, *porušení § 50 odst. 3 správního řádu*, když nezjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, *porušení § 51 odst. 1 správního řádu*, neboť nepoužil všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, *porušení § 68 odst. 3 správního řádu*, neboť napadené rozhodnutí v odůvodnění žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu, když tento se v odůvodnění rozhodnutí zcela nevypořádal se všemi důkazy a jeho tvrzeními. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný nesprávným způsobem aplikoval kritérium čl. 9 Nařízení, neboť jeho matka pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu a citované ustanovení lze extenzivně vykládat tak, že se vztahuje i na rodinné příslušníky, kteří v členském státě žijí i z jiných důvodů než na základě udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl správně použít na jeho případ ustanovení čl. 9 a nikoliv čl. 12 Nařízení a dále ani ve správním řízení nezkoumal, z jakých důvodů byl jeho matce udělen trvalý pobyt v ČR a zda tato v ČR žádala o mezinárodní ochranu či nikoliv; rozhodnutí je tedy založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona, správního řádu či bezprostředně závazného právního předpisu EU. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí správního orgánu při setrvání na svém správním rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Dále uvedl, že čl. 9 Nařízení se vztahuje na rodinné příslušníky osoby, požívající mezinárodní ochrany, což není případ žalobce, a jakákoliv rozšiřující analogie nepřipadá v úvahu. Stejně tak není pochyb o tom, že státem příslušným k posouzení žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany je Polsko, které svou příslušnost v souladu s Nařízením akceptovalo. Žalovaný je tudíž přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutí je zákonné, řádně odůvodněné, vychází ze zjištěného skutečného stavu věci a odpovídá bezprostředně závaznému Nařízení.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že jeho obsah odpovídá údajům uvedeným v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného a ze založených písemností vyplývají mimo jiné následující skutečnosti:

* Žalobce, který dne 11.3.2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku Zastávka u Brna, je držitelem ukrajinského cestovního pasu č. X vydaného dne 3.2.2011 s platností do 3.2.2021 a víza č. X vydaného dne 27.3.2013 Polskem republikou v Kijowe platného od 8.4.2013 do 15.3.2014. Dne 18.3.2014 podal žalobce (za přítomnosti tlumočnicka) žádost o udělení mezinárodní ochrany (ev.č. X), v níž mimo jiné uvedl, že je svobodný bez jakékoli vyživovací povinnosti k jiným osobám, o azyl nežádá jménem žádných dětí do 18 let, o azyl s ním současně nežádají žádní rodinní příslušníci, mimo území ČR se zdržuje jeho sestra R. V., která žije u babičky na Ukrajině. Z Ukrajiny vycestoval dne

7.3.2014 přes Polsko do ČR, kde žije jeho matka se svým manželem a Ukrajinu opustil kvůli obavě z obvinění ze strany policie z narušování veřejného pořádku, žhářství a výtržnictví v Kyjevě na Majdanu a z důvodu mobilizace. Ve vlastnoručně psaném prohlášení doplnil, že se bojí návratu na Ukrajinu, protože jej tam mohou zavřít do vězení, zabít nebo odvést do armády.

* Dne 28.3.2014 byla ČR podána žádost adresovaná Polsku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, Polsko následně svou příslušnost v této věci uznalo.

* Dne 24.4.2014 žalovaný pod č.j. X rozhodl o žádosti žalobce výše popsáním způsobem. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že nejprve zkoumal, zda je ve smyslu Nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný následně postupně posuzoval jednotlivá kritéria dle čl. 8 až 12 Nařízení k určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti žalobce. Aplikaci čl. 8 Nařízení vyloučil s odůvodněním, že žalobce je zletilý. K čl. 9 Nařízení, dle kterého *pokud má žadatel rodinného příslušníka, který může pobývat jako osoba požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, bez ohledu na to, zda tato rodina vznikla již dříve v zemi původu, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně*, žalovaný uvedl, že ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru provedeného k žádosti vyplývá, že na území členských států nepobývají žádní členové rodiny žalobce požívající mezinárodní ochrany, a proto není kritérium uvedené v čl. 9 Nařízení aplikovatelné. Stran čl. 10 a 11 Nařízení žalovaný uvedl, že ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru provedeného k žádosti vyplývá, že na území členských států EU nepobývají a) žádní členové rodiny žalobce, kteří by na území takového státu byli oprávněni pobývat jako žadatelé o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech dosud nebylo přijato první rozhodnutí ve věci samé požívající mezinárodní ochrany, b) žádní rodinní příslušníci žalobce nebo jeho svobodní nezletilí sourozenci, a proto nelze kritéria uvedená v předmětných člancích Nařízení aplikovat. K aplikaci čl. 12 Nařízení, dle kterého *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal (odst. 1), pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech, v tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát (odst. 2)*, žalovaný konstatoval, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobce, že tento byl dne 11.3.2014, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného národního dlouhodobého víza č. X vydaného dne 27.3.2013 Polskem v Kijowe s platností ode dne 8.4.2013 do dne 15.3.2014 s vícenásobným vstupem a počtem pobytu 342 dní, je nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 Nařízení. S ohledem na výše uvedené správní orgán požádal dne 28.3.2014 Polsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou jmenovaný podal v ČR a dne 18.4.2014 informaci, že Polsko uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Podle čl. 18 Nařízení je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polsko je tak povinno převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dále žalovaný

uvedl, že byly naplněny podmínky stanovené v § 10a písm. b) zákona, a žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je proto nepřipustná, proto správní řízení o této žádosti v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. *Žalobce rozhodnutí převzal dne 15.5.2014.*

Na zaslání vyjádření žalovaného žalobce žádným způsobem nereagoval.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). *Specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.), *rozhoduje ve věcech mezinárodní ochrany.*

V § 10a písm. b) zákona je stanoveno, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie (tj. dle Nařízení). Podle § 25 písm. i) zákona řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podanou žalobou se domáhal žalobce z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 24.4.2014 (právní moc dne 15.5.2014) a soud při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (24.4.2014) a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí žalovaného splňuje podmínky stanovené v § 68 správního řádu (náležitosti rozhodnutí), dostatečně se žalovaný vypořádal s tím, z jakých důvodů považuje napadené rozhodnutí za přiměřené a vyhovující nárokům zákona i správního řádu a rovněž se vyjádřil ke všem námitkám žalobce uvedeným v žalobě, z nichž žádnou neshledal důvodnou.

Vzhledem ke všem shora zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Dle názoru soudu žalovaný totiž postupoval zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o azylu, správního řádu i Nařízení, řádně zjistil skutkový stav, žádným způsobem nezkrátil žalobce v jeho právech, a to ani před či při vydání napadeného rozhodnutí a byly dány podmínky pro zastavení řízení po zjištění, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, přičemž určování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany spočívá na příslušném státu a nikoli na osobě, která o tuto ochranu žádá. Žalovaný správně aplikoval příslušné články Nařízení, i když žalobce je jiného názoru, když matka žalobce nepobývá na území ČR jako žadatelka o mezinárodní ochranu či ji požívající a není rozhodující ani důvod, pro který jí byl udělen trvalý pobyt v ČR. Žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými, neboť napadené rozhodnutí soud neshledal nepřezkoumatelným, když v jeho odůvodnění v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu žalovaný uvedl srozumitelně důvody výroků rozhodnutí i s citací příslušných ustanovení předpisů, dle nichž bylo rozhodnuto, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se řídil při

jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, rovněž i informace o vypořádání se se skutečnostmi uvedenými žalobcem. Jelikož se soud plně ztotožnil s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, pro stručnost na něj odkazuje, neboť je znám všem účastníkům.

Součástí žaloby žalobce učinil i návrh na přiznání odkladného účinku ve smyslu § 73 odst. 2 s.ř.s., který však nesplňoval zákonné podmínky, proto byl vyzván usnesením zdejšího soudu ze dne 9.6.2014 k odstranění jeho vad ve lhůtě do jednoho týdne, ale žalobce na toto usnesení žádným způsobem nereagoval. Vzhledem k tomu, že návrh na přiznání odkladného účinku je návrh, který sdílí osud žaloby napadající rozhodnutí ve věci samé a i vzhledem k tomu, že o podané žalobě rozhodl soud neprodleně a žalobu ve věci zamítl, nerozhodoval již souběžně o uplatněném návrhu na přiznání odkladného účinku.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že žalovaný, který dosáhl ve věci procesního úspěchu náhradu nákladů řízení neuplatnil (výrok II.)

Poučení : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 15. srpna 2014

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně